

Ljubezenska pesem Boga

Krst je praznovanje ljubezni, vidno znamenje Božjega neskončnega objema. Današnje branje Matejevega evangelija priključuje Jezusov krst. To ni zmotljiva Božja ljubezen, saj predre nebesa in glas oznani: »Ta je moj ljubljeni Sin.«

Ljubljeni. Ta beseda obudi na tisoče globokih človeških doživetij. Hrepenimo po tem, da bi imeli ljubljeno osebo in da bi bili ljubljene. Tako pogosto pa se ta izkušnja zdi onstran naših moči. Današnje branje nas pouči, da je bilo naše hrepenenje izpolnjeno. Imamo pogum, da bi si lastili svojo dediščino kot ljubljene sinovi in hčere Boga v Kristusu?

Današnji evangeljski odlomek večkrat razumemo kot potrditev Jezusovega božanstva. To drži, a je tudi potrditev, da sta njegova božanskost in človeškost eno. Pri svojem krstu, ko Jezus prvič nastopi v javnosti, se Jezus potopi v človeškost, ko se spusti v vode Jordana. Ne potrebuje krsta pokore, ki ga Janez ponuja, toda vztraja, da mora biti izvršen. Ko to naredi, podčrta njegov »BODI« naši človeški realnosti. On je eden izmed nas, trpeči služabnik, ki ga je izbral Bog, da bi z nami obnovil zavezo. Izaija to čudovito predstavlja v prvem berilu, kot odgovor na naše hrepenenje: »Glejte, moj služabnik, ki ga podpiram, moj izvoljeni, ki se ga veseli moja duša. Polóžil sem nanj svojega duha.« (Iz 42, 1).

Bog ta dan govori iz nebes, ker mora Jezus slišati glas svojega Očeta. Čeprav je Jezus Bog, je na človeškem potovanju. Njegova mati mu je pripovedovala o izrednih dogodkih, ki so spremljali njegovo rojstvo; ponovno in ponovno je prebral Pismo in prepoznal sebe kot izvoljenega. Danes začenja svoje javno delovanje, toda njegova naslednje tri leta niso predpisana pred njim. Podoben nam je v vsem, razen v grehu – v vodo stopi popolnoma človeški. Vstane, da bi slišal besede svojega Očeta, ki se ga veseli.

Krst je vedno ljubezenska zgodba. Tudi Jezusov krst ni drugačen. Toda ta zgodba obda vse stvarstvo. Če ta ljubezenska zgodba vključuje nas ... Če smo del plesa stvarjenja ... Zakaj se potem tolikokrat čutimo izločeni iz celote? Če nas Bog tako globoko ljubi, zakaj se tolikokrat počutimo osamljeni?

Spominjam se Plesa ptičjega strašila, otroške zgodbe, ki jo je napisala Jane Yolen. V tej zgodbi se ptičje strašilo počuti kot mi, ko samo stoji na polju. Nekega dne ga močan veter osvobodi njegovega kola. Veselo pleše in se vrti v vetru. Ko leti mimo okna v spalnici sliši molitev otroka, ki se zahvaljuje Bogu za strašilo, ki varuje pridelek. Osupel in vesel, očaran nad tem, da ga nekdo tako globoko upošteva, pohiti nazaj na svoj kol in ugotovi, da najbolj ustreza njegovemu življenju. Kot strašilo tudi mi moramo vedeti, da se nas Bog veseli. Kako pa naj to izvemo?

Samo danes verjemite, da se nekdo zahvaljuje Bogu za vašo prisotnost v njegovem življenju. Nekaj časa berite čudovite odlomke Svetega pisma, ki govorijo o veliki Božji ljubezni do nas. Preden začnete, prosite za milost, da bi videli te napisane besede kot pesem ljubezni za vas. Nato sledite Jezusu v Jordan. Ko boste vstali, boste slišali, da ste njegov ljubljene.

(vir: www.celebrationpubs.com)

prevedel: Bogdan Rus OFM